

**GLOBAL
BEDEDAG FOR
BURMA**

2019

Med uret fra venstre: en samling af landminer, der oprindeligt var blevet anbragt i Kachinstaten af den burmesiske hær; Nay Hser, en karen øjenlæge med sit medicinhindhold, der undersøger en skeløjset patient i en klinik; Saw O Moo med sin familie før han blev myrdet af den burmesiske hær i marts 2018 (billede fra internettet); John, en præst og evangelist fra Wastaten, med sin mor; En kvinde, der flygter fra Burma i september 2017 og som nu bor i en etværelses-bambushytte med en af sine sønner og hans familie midt i Kutapalong, den største flygtningelejr i verden.

På forsiden: Naw Moo Day Wah, 16 år, efter at hun blev skudt af den burmesiske hær (se side 20).

I DETTE MAGASIN

4 Fra grundlæggeren Et brev fra Dave Eubank

5 Kort over Burma Et visuelt blik over hvor dette års historier kommer fra

6 På tværs af grænser En tidligere irakisk soldat beskriver sin mission i Burma

9 En brudt fredsproces Ashley South undersøger Burmas politiske klima

11 At forstå konflikten Opdateringer af nogle af Burmas etniske områder

14 At holde fast i troen Forfølgelsen af de kristne i Wastaten

15 En falmende tilflugt De nuværende tilstande af ni flygtningelejre langs den thailandske/burmesiske grænse

16 Mere end ødelæggelse Lidelse og vedholdenhed blandt rohingyaerne

19 Frihed! Et Partners Relief and Development holdmedlem reflekterer over frihed og rohingyaerne

20 Kan du huske mig? 16 år senere, en forening, og så på flugt igen

23 Mere end syn At give mere end øjenbehandling i Karenstaten

26 At bede som forældre To nybagte forældre reflekterer over hvordan de nu beder på en ny måde for forfulgte mennesker i Burma

28 En tro uover religion En karen mediciner fortæller om at finde Gud og sin beslutning om at blive døbt

Den globale bededag for Burma finder sted hvert år på den anden søndag i marts. Slut jer gerne til os i bøn for Burma. For mere information, e-mail info@prayforburma.org.

Tak til Acts Co. for deres støtte og printning af dette magasin. Dette magasin er produceret af Christians Concerned for Burma (CCB). CCB 2018 har ophavsret til al tekst. Design og layout af FBR Publications. Alle rettigheder er bevaret. Dette magasin må kopieres, hvis rettigheder er blevet givet til tekst og billeder. Free Burma Rangers (FBR) har rettigheder til alle billeder, medmindre andet er noteret. Skriftsteder er taget fra den autoriserede oversættelse fra Bibelselskabet i 1992, medmindre andet er noteret.

Christians Concerned for Burma (CCB), PO Box 392, Chiang Mai, 50000, THAILAND
www.prayforburma.org   info@prayforburma.org

Fra venstre mod højre: David Eubank, Naw Moo Day og Naw Ler Per

David Eubank beder med Naw Paw Tha, enken til Saw O Moo

FRA GRUNDL NO GÅRP GGEREN

På forsiden af dette magasin er Naw Moo Day Wah, som vi første gang mødte efter at hun var blevet skudt af den burmesiske hær i 2001. Hun var dengang 8 år gammel og da vi mødte hende igen i januar 2018 var hun gift og havde en nyfødt baby. "Vil den burmesiske hær angribe igen? Vil jeg være tvunget til at flygte igen?" spurgte hun. To måneder senere angreb den burmesiske hær og hun måtte flygte igen.

Nogle måneder senere mødte vi Naw Paw Tha, hvis mand, en NGO arbejder, var blevet skudt ihjel af den burmesiske hær i marts 2018. Hun gemmer sig nu med sine syv børn og ingen retfærdighed er blevet gjort. I stedet fortsætter den burmesiske hær med at opbygge deres styrke tæt på hvor Naw Paw Tha, sammen med over 2.500 fordrevne karenere, bor i den nordlige Karenstat. Vi bad sammen med hende i junglen efter at hendes mand var blevet dræbt og vi hjælper hendes og hendes børn. Da vi gav hende en æresmedalje til ære for hendes mand begyndte hun at græde. Dette knuste mit hjerte og jeg bad Gud om at hjælpe os.

Over 25 års arbejde i Burma er gået, men vi ser stadig mord, skydning og fordrivelse som dette. Den burmesiske

hær angriber sit eget folk med straffrihed, og det ser ikke ud til at det vil ændres. Dette er tragisk og ville virke håbløst bortset fra at vi ved, at Gud holder af dem og at menneskers bønner kan ændre ting. Så, mens du læser dette års magasin, bed gerne og spørg Gud om hvordan du kan bede. Bed for kærlighed over had, retfærdighed over hævn, frihed over slaveri, forening over uforsonlighed. Jesus giver os magt til at gøre dette hvis vi beder ham om det. Midt i ondskab og lidelser ser vi Guds kærlighed skinne gennem mennesker, når de vælger at hjælpe hinanden i den gode ånd.

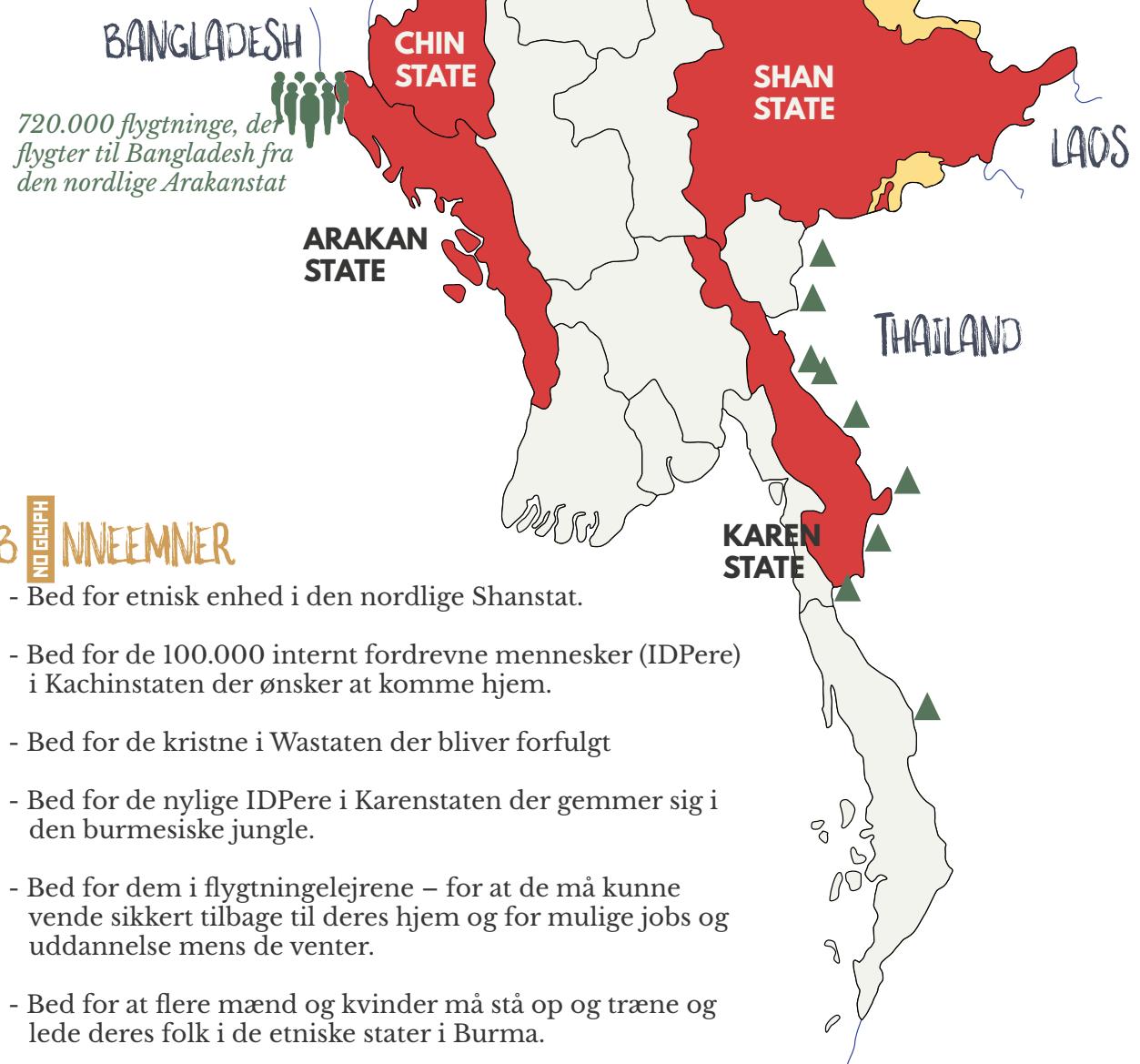
Gud beder os kun om at gøre ting som han hjælper os med. Vi behøver ikke – og kan ikke – hjælpe alle mennesker, men vi kan hver især hjælpe dem som Gud sætter foran os. Det er Jesu magt der gør os i stand til at hjælpe andre og bringe nyt liv og håb til os alle.

Tak for jeres omsorg, bønner og hjælp.

Gud velsigne jer,

David Eubank, familie og alle os fra CCB

KORTBESKRIVELSE:

BØNNEMNER

- Bed for etnisk enhed i den nordlige Shanstat.
- Bed for de 100.000 internt fordrevne mennesker (IDPere) i Kachinstaten der ønsker at komme hjem.
- Bed for de kristne i Wastaten der bliver forfulgt
- Bed for de nylige IDPere i Karenstaten der gemmer sig i den burmesiske jungle.
- Bed for dem i flygtningelejrene – for at de må kunne vende sikkert tilbage til deres hjem og få mulige jobs og uddannelse mens de venter.
- Bed for at flere mænd og kvinder må stå op og træne og lede deres folk i de etniske stater i Burma.

PNOGPH TVNOGPH RS ANOGPH GRNOGPH NNOGPH SER

Kærlighed og hjælp fra Burma til Irak

Mit navn er Mohammed. Jeg er en tidligere irakisk soldat, der arbejdede med FBR på de forreste linjer i operationen for frihed og befrielse af Mosul fra de ekstreme terrorister ved navn ISIS. I løbet af Mosul kampagnen blev jeg skudt 6 gange. Efter at jeg var kommet mig, forlod jeg mit arbejde med den irakiske hær og begyndte at arbejde med Free Burma Rangers i Irak.

Så blev jeg inviteret til Burma. Jeg vidste ingenting om Burma og hvad der sker der. Den 18. april 2018, rejste jeg ud af Irak for første gang.

I Burma vandrede vi på vores fødder gennem junglen, oppe i nogle meget smukke bjerge. Jeg havde aldrig prøvet denne slags arbejde, at vandre lange distancer oppe i bjergene og gennem tæt jungle. Det er meget hårdt for almindelige mennesker; som en soldat er jeg i nogenlunde form og jeg var blevet trænet af Mr. David Eubank. Alligevel var det hårdt for mig, og jeg forestillede mig, at jeg hvert minut ville falde død om af udmattelse.

Det er ikke let at finde drikkevand her, og mad er der ikke meget af. Menneskene her elsker ris. Vi spiste ris til morgenmad, frokost og aftensmad. Jeg så fattige mennesker uden de mest bassale behov til at leve, som for eksempel drikkevand, elektricitet og

kommunikationsmidler. Jeg kan ikke tro, hvad jeg så der i 2018.

Selvom menneskene ikke har særlig meget, beder de ikke om noget. Selv hvis de mangler noget som jeg har, beder de ikke om det. Jeg har aldrig mødt mennesker med sådan en værdighed i hele mit liv. Selvom de har en masse uopfyldte behov og ikke har meget, gav de os gaver som de havde lavet med deres hænder, som for eksempel vævede tasker og andet håndværk. Og de ville alle sammen gerne invitere os til at spise sammen med dem.

Jeg har aldrig mødt sådanne mennesker før: gode, tålmodige, modige og trofaste. Hvis du efterlader dine ting – penge eller hvad som helst – rør de ikke ved det. Jeg blev meget overrasket over hvor gode de var; det er svært for mig at beskrive med ord.

Disse mennesker har virkelig brug for hjælp og har været undertrykt. Da jeg så dem, spurte jeg mig selv omkring de mennesker fra Burma der kommer til Irak. Mange af disse Rangers er blevet chikanerede af den burmesiske hær. De har brug for hjælp, og de kommer til mit land, Irak, som er plaget af krig. De behandler de sårede irakiske soldater. De hjælper også sårede civile, og de står sammen med os. Det er ikke normalt.

Top: Mohammed og Peter Eubank hjælper med at distribuere presenninger til nye karen IDPere i Karenstaten, Burma.

Bund: Eido, en Yezidi kommandant, opmuntrer nyligt fordrevne karen IDPere.

LP STOPPER IKKE VED DIT LAND. DET ER K RUEGHED OG HJØP UP FOR ALLE Mennesker over Hele Verden.

Jeg tænker, om jeg kan forstå alle disse hjælpende hænder.

Denne venlighed har hjulpet mit land, ikke fordi det er mit land, men på grund af medmenneskelighed. Kærlighed og hjælp stopper ikke ved dit land. Det er kærlighed og hjælp for alle mennesker over hele verden. Jeg lærte mange ting af disse mennesker, for eksempel tålmodighed, simplicitet, kærlighed, tro og mod.

Jeg lærte også fra denne velsignede familie, som havde jeg jeg været et lille barn. Jeg lærer stadig af dem og har gjort det siden jeg mødte Mr. Dave i 2017 på de forreste linjer i det vestlige Mosul. Der så jeg de smukke unge børn, denne kvinde og denne ældre mand, i dette helvede med døde og sårede overalt; med angreb og selvmordsbomber, mortergranater og raketter over det hele, samt snigskytter og alle de redskaber der skal til for at dræbe og død. Jeg spurgte dem, "hvad laver I her?"

Han sagde til mig, "vi er her for at hjælpe dig og dine kollegaer fra hæren samt de sårede civile."

Jeg måbede og sagde til ham, "Du er vanvittig. Du forlader dit land, Amerika, smukt og sikkert, som paradis, og så kommer du her, til dette sted, der ligner et helvede. Tag mig med til Amerika. Jeg er så træt af denne situation. Er du sindssyg?"

Han begyndte at smile og sagde til mig, "Gud har sendt mig." Så tænkte han lidt mere og sagde, "min Gud er stadig god; godhed

findes stadig i denne verden, selvom jeg kun ser ondskab for mine øjne." Jeg havde aldrig set denne slags mod og styrke før. Det er ikke normalt. Han løb foran os ind i kampene. Han, hans familie og hans team gav alle inspiration i kampene. De udførte programmer for børn og gav dem smil på læberne – og ikke kun for børnene, men også de voksne, soldaterne og de civile. På dette tidspunkt fortalte jeg ham, "jeg ønsker at arbejde sammen med dig."

Han sagde, "jeg har ingen styrke og ingen penge og jeg er meget lille og svag."

Siden da har jeg elsket den mand og hans familie. De forlod deres smukke land og kom for mig. Jeg vil arbejde med denne familie. Jeg vil dø for dem og sprede Guds kærlighed sammen med dem. I mit liv har jeg set denne mands styrke, mod og kærlighed til Gud og andre. De er ikke normale.

I mit land, Irak, har vi været tvunget til at kæmpe for frihed og at udfri os selv fra terrorisme, og vi har brug for bønner. Jeg har aldrig tænkt over et andet sted, som Burma, og jeg har aldrig tænkt at jeg kunne tage dertil. Jeg blev meget overrasket da jeg så menneskenes liv der; jeg fortalte mig selv, at disse mennesker virkelig har brug for hjælp og at jeg kunne komme og hjælpe dem. Jeg fortalte dem, "jeg er en kriger og en soldat og jeg kan hjælpe jer. Jeg er taknemmelig over at møde jer og jeg beder nu en ny bøn for jer fra mit hjerte: jeg elsker jer så meget og beder for jeres nation og for et frit og værdigt liv for jer."

EN BRUDT FREDSPROCES

Fra slutningen af 2011 og op igennem 2012, blev U Thein Seins overgangsregering enige om (eller i nogle sager genbekræftede i) skabelsen af en våbenhvile sammen med ti ud af de elleve store Etniske Væbnede Organisationer (EAO'ere). I 2013 engagerede regeringen sig i at holde multilaterale politiske dialoger, der inkluderede diskussioner af forfatningsmæssige reformer. De nye runder af våbenhviler fokuserede på det sydlige Shan, Karen, Karen og Monstater samt Tanintharyi regionen. I resten af landet var vejen til fred mindre tydelig, med hårde kampe i løbet af de seneste syv år, især i Kachin og den nordlige Shanstat. I 2011 lancerede Tatmadaw (den burmesiske hær) offensiver mod Shanstatens Progressive Parti, og derefter Kachin Uafhængighedshær (KIA), der resulterede i et brud på to våbenhviler på henholdsvis 21 og 17 år. Dette brud fordrev over 100.000 civile.

Forhenværende militære regeringer har forhandlet våbenhviler i norden mens de lancerede militære offensiv i det sydøstlige. Siden 2011 har det været omvendt.

D. 15. oktober 2015 underskrev otte EAO'er, hvoraf de fleste var baseret i det sydøstlige Burma, en Landsdækkende Våbenhvileaftale (NCA), sammen med præsidenten, senior regeringsledere samt Tatmadaws øverstkommanderende. NCA engagerede alle parterne, inklusiv Tatmadaw, til en politisk dialog, der havde det klare mål at forme en demokratisk og føderalt styreform. For EAO-underskrivene, var NCA set som den bedste aftale de kunne opnå i de

Burmesiske soldater marcherer i Ler Mu Plaw, Karenstaten. Billede fra en rekognosceringsmission i 2018.

I SLUTNINGEN AF 2018 S UD TIL AT V^{NOGMRPH}RE I EN V^{NOGMRPH}RRE SITUATION END DEN HAR V^{NOGMRPH}RET I L^{NOGMRPH}BET AF DE SENESTE SYV^{NOGMRPH}ÅR.

sidste måneder af U Thein Seins regime, som en måde at presse på for en betydelig forfatningsreform. Denne milepæl i fredsprocessen blev dog formindsket fordi et dusin andre EAO'ere enten var blevet udelukket eller selv havde nægtet at underskrive NCA'en. Den 13. februar 2018, underskrev endnu to EAO'ere NCA'en: Nyt Monstat Parti (NMS) og Lahu Demokratisk Union (LDU).

Efter underskrivning af NCA'en, etablerede regeringen/Tatmadaw og EAO-underskrivere et Fælles Overvågningsudvalg på et unions-niveau, og i Shanstaten, Karenstaten og Monstaten samt Tanintharyi og Bago regionerne. Der blev taget initiativ til en proces af politiske dialoger, hvor det første unions-niveau møde blev holdt i Naypyidaw i januar 2016. Den nye NLD-ledte regering indledte en opfølgning af De Forenede Fredskonferencer (UPC) i slutningen af august 2016, maj 2017 og juni 2018 (den såkaldte "21. århundredes Panglong Konference", der faktisk blev afholdt i Naypyidaw). NCA'en bemyndigede etniske nationalitets baserede politiske dialoger for de fællesskaber, der var forbundet med EAO'ere, der havde underskrevet aftalen. Karen, Chin og Pa-Ph dialoger i begyndelsen af 2017 var forholdsvis succesfulde, med et bredt udvalg af møder mellem berørte parter, der for første gang i landets historie blev enige om en fælles position på en række problemer. Efter at være blevet en del af NCA'en, afholdt NMS og en succesfuld Mon National

Politisk Dialog i Ye by i maj 2018. Alligevel har Tatmadaw blokeret konsultationer i regeringskontrollerede områder siden 2017 samt forhindret dialoger i Shanstaten og Rakhinestaten. Derudover forbliver det uklart om og hvordan bekymringer og forhåbninger, der blev rejst i løbet af de subnationale politiske dialoger, kan blive inkluderet i unionsniveau fredsdialogen; for eksempel blev mange problemdiskussioner i den karen politiske dialog udeladt fra dagsordenen af den efterfølgende anden UPC.

UPC'en i maj 2017 godkendte de første 37 principper af en foreslægt Forenet Fredsaftale. Dog fulgte disse primært de eksisterende forfatningsmæssige bestemmelser og gjorde kun lidt for at møde de etniske nationale lederes krav om højere autonomitet for deres stater, civilt tilsyn af militæret eller flere inklusive institutioner på unions-niveau. Under den UPC der blev afholdt i juli 2018, blev man enige på over 14 emner, men disse udelukkede specifikt emner, der omhandlede politik og økonomi og indikerede ikke fremskridt mod en konstitutionel forandring. Denne mangel på politisk fremgang er blevet forværret af de nylige angreb fra den burmesiske hær (i begyndelsen og midten/slutningen af 2018) mod KNU's (Karen National Union) våbenhvilepositioner i Papun Bakkerne (KNLA 5 Brigade). I slutningen af 2018 så fredsprocessen derfor ud til at være i en værre situation end den har været i løbet af de seneste syv år.

Dr. Ashley South er en uafhængig forfatter og konsulent samt Research Fellow på Chiang Mai Universitet. For en analyse af fredsprocessen i slutningen af 2018, se Myanmar Interim Arrangements Research Project, Between Ceasefires and Federalism: Exploring Interim Arrangements in the Myanmar Peace Process (Covenant Consult November 2018).

Landsbyboere, der forsøger at rejse på en vej, der er ødelagt af oversvømmelserne.

NAGA BJERGENE

I de fjerne Naga bjerge i Sagaing divisionen, rapporterede landsbyboere om, at selvom de havde set nogle fremskridt i de seneste år, som for eksempel at den burmesiske hær ikke længere tvinger dem til at leve ulønnet arbejde til at flytte deres forsyninger, fortsætter de alligevel med at opleve madmangel og miljøproblemer.

Yderligere, uover et regeringsledt polio-vaccineringsprogram, er sundhedsdydelser næsten ikke eksisterende og ofte svære at opnå. En landsbyleder sagde, ”landsbyboerne lider ofte af hoste og diarre. Under regntiden dør vores børn nogle gange af disse sygdomme. Vi har sendt patienter til [andre landsbyer], men det er meget svært at få råd til at leje en motorcykel. Fra vores landsby til Dunghee tager det tre dage på fods, til Lahe 6 dage og til Namyun, 10. For akutte patienter bliver vi nødt til at bære de syge.”

I juni, led området under kraftige oversvømmelser der ødelagde veje og broer og forårsagede jordskred. Et nødhjælpshold responderede på oversvømmelserne og gav mad og medicinsk assistance til landsbyboere. Den 18. juni ramte oversvømmelserne byen Mobilute, en by, der er blevet konstrueret af den burmesiske regering da de tvang familier og hele landsbyer til at flytte der i 2014.

En landsbyboer (der bad om ikke at blive nævnt ved navn) sagde, ”vi får ingen hjælp fra regeringen eller nogle andre grupper... Dette er første gang vi får hjælp til oversvømmelsesofrene, selvom vi har kæmpet med oversvømmelser som disse hvert år i de seneste tre år. Regeringen har forsømt og ignoreret vores lidelser og ingen humanitærhjælp er blevet givet til os.”

SHANSTATEN

På grund af den alsidige og blandede befolkning i Shanstaten, fortsætter situationen med at være højst kompleks og sønderrevet med konflikter.

Våbenhvilen mellem den burmesiske hær og de to største etniske styrker, United Wa State Army/Den Forenede Wastats Hær og Shan State Army-South/Shanstatens Hær-Syd (SSA-S) har stort set holdt. Dog har der i løbet af året været sporadiske sammenstød mellem militæret og SSA-S, tydeligst i løbet af tre dage med kraftige kampe i juli 2018.

Dog har SSA-S udtrykt bekymringer over forsøg fra den burmesiske hær om at bygge en vej gennem den sydlige Shanstat som en del af det kinesiske "One Belt, One Road"-initiativ og det er muligt, at dette vil lede til flere sammenstød og et muligt sammenbrud af våbenhvilen.

Derudover har Ta'ang Nationale Befrielseshær (TNLA) kraftigt engageret sig med den burmesiske hær i løbet af det sidste år, hvilket har ført til flere lidelser og endda et angreb mod et kasino i den burmesisk kontrollerede by Muse i maj, der resulterede i flere dødsfald.

Ifølge en rapport fra Kachin Uafhængighedshær (KIA) d. 11. juli, tog den burmesiske hær seks TNLA kvindelige medicinere til fange og torturerede dem. Den burmesiske hær havde ligget i baghold af nogle transportmidler, der transporterede medicin, og de dræbte desuden en TNLA-soldat i begyndelsen af angrebet. En anden TNLA-soldat og to civile flygtede fra angrebet mod de to lastbiler, der transporterede gruppen.

Kroppene af TNLA-medicinerne, der blev dræbt af den burmesiske hær.

Mr. U Hwa Htan efter at han trådte på en landmine i Chinstaten.

CHINSTATEN

Chin staten i det vestlige Burma modtager meget lidt medieopmærksomhed, men fortsætter med at lide under svag styring og de fortsatte konflikter.

Landminer er fortsat en realitet i staten og er en stor fare for de civile. I september 2018 døde en 28-årig kvinde efter at have trådt på en mine mens hun samlede grøntsager i junglen med sine venner. I oktober trådte Mr. U Hwe Htan, 35 år og far til seks, på en mine og var alvorligt såret.

Situationen i Chin staten er blevet gjort mere problematisk på grund af kampe mellem den burmesiske hær og den arakanske hær, hvilke har forårsaget at mange landsbyboere er flygtet. I andre områder rapporterer Chinlandsbyboere, at den arakanske hær har drevet dem fra deres land så de kan have uhindret adgang mellem deres baser i Rakhinestaten og Bangladesh, til de forreste linjer.

Derudover har de kristne i Chin i lang tid stået ansigt til ansigt med diskrimination og forfølgelse på grund af den burmesiske hær og lokale autoriteter, og deres interreligiøse spændinger fortsætter i området. I august 2018 blev et kristent begravelsesoptog forbudt at krydse en bro af lokale autoriteter og lokale buddhister. De tvang brutal optoget til at vade kisten over floden i Magwe området. Begravelsesoptoget havde søgt om tilladelse til at krydse broen til begravelsen, men var blevet nægtet tilladelse på grund af deres religion.

En Chinhjælpeleder sagde:

”Bed for disse fordrevne landsbyboere. Vi håber, at vores Far og Herre vil beskytte dem. Vi beder om at alle, der hører om situationen i dette område, vil hjælpe og støtte dem.”

AT HOLDE FAST I TROEN

FORFØLGELSE AF KRISTNE I WASTATEN

Min oldefar mødte for første gang Wafolket i 1908 da en hvid pony ledte dem til ham i Kengtung, Burma. Min onkel sagde ofte, at Wafolket var stædige og benhårde. Jeg så paralleller mellem dem og historierne om det jødiske folk i Det Gamle Testamente i Biblen, så jeg besluttede, at Gud må være dybt engageret i kærlighed til dem.

Er du klar over, at udbruddet af forfølgelser af troende i Kina også påvirker dele af Myanmar? Kina har opmuntret Waregeringen til at lukke alle slags sporbare udenlandske religiøse aktiviteter. Selvom der har været løbene lokale forfølgelser i Wastaten, blev der i september udløst en ordre fra staten, at alle kirker opført efter 1993, ville blive lukket ned eller ødelagt. Dem af jer, der kender til regionen vil vide, at dette var tidspunktet, hvor evangeliet begyndte at blomstre endnu mere aktivt i Wastaten.

Jeg har hørt gråden fra kvinder hvis mænd er i fængsel, af børn hvis hjem er ødelagt; jeg har set tårerne hos ledere, der har set mange års arbejde og kærlighed blive udryddet. Wakirken var ikke klar til denne form for forfølgelse. De ved ikke hvordan de kan gå under jorden eller hvordan de skal

dele sig op i små cellegrupper – men de kan lære det. Måske vil deres kinesiske brødre og søstre i Yunnan lære dem det? Det vil vi bede om.

Jeg er opmuntret. Jeg ved, at mange har underskrevet papirer med Waregeringen, der benægter deres tro, så de kan blive løsladt fra fængslet. Men jeg kender også mange, der har afvist at gøre dette og det viser, at en dyb ejerskabsfølelse af evangeliet allerede har slættet rod i nogle. Dette er ikke en tid for fordømmelse af mennesker der står i nogle meget svære valg, men en tid for os til at bede og opmuntre alle.

Jeg har en ven fra Wastaten, en mor til to, som har en arrestordre, fordi hun er en passioneret evangelist og tjener børn der er i fare. Jeg kan huske for næsten 20 år siden da hun mødte Jesus. Hun var ikke i Wastaten da forfølgelsen kom. Vi var så glade for hende, for hun var en stærk leder i kirken. Den anden dag hørte jeg, at hendes hjerte brænder så stærkt for Wastaten, at hun havde besluttet at vende tilbage og sagde, "Jeg vil komme hjem, selv hvis jeg må dø eller lide i fængslet; dette er stedet Gud har kaldt mig til." Denne slags vidnesbyrd brænder som en lysmast i mørket. Dette er måden vi må bede på... at vidnet om Guds folk må brænde stærkt i Wastaten.

Skrevet af Marcus Young fra Devine Inheritance.

EN FALMENDE TILFLUGT

I 1984 ankom omkring 10.000 Karen flygtninge til Thailand som et resultat af Burmas borgerkrig, de første af en tilstrømning der til sidst toppede ved 150.000 i 2005.

De politiske forandringer i Burma der startede i 2010 har ledt til et håb om, at flygtningene en dag vil få lov til at vende hjem; det internationale fællesskab er begyndt at flytte deres fokus væk fra lejrene til programmer inde i selve Burma. På trods af dette, sker egentlige forandringer langsomt og, med få tegn på tillid til det burmesiske militær eller regering, er der ikke mange mennesker der er villige til at flytte tilbage. Det nuværende officielle flygtningetal i Thailand er omkring 92.000 mennesker fordelt i 9 lejre.*

**BAN MAI
NAI SOI**
9,200
grdl. 1989

**BAN MAE
SURIN**
2,201
grdl. 1991

**MAE LA
OON**
9,415
grdl. 2004

**MAE RA
MA LUANG**
10,473
grdl. 1995

MAE LA
35,500
grdl. 1984

**UMPIEM
MAI**
11,296
grdl. 1999

NU PO
10,455
grdl. 1997

**BAN DON
YANG**
2,642
grdl. 1997

THAM HIN
6,168
grdl. 1997

*Lejrinformation er hentet fra *The Border Consortium*.

“De thailandske og burmesiske regeringer anerkender ikke den uddannelse som vi modtager i lejrene. Selv hvis vi har en god uddannelse i lejren, kan vi ikke få et arbejde i Thailand eller Burma. Der er heller ingen arbejdsmuligheder i lejrene, så vi kan ikke få arbejde, når vi vokser op.”

- En karenflygtning i Ban Mai Nai Soi lejr

“Jeg ønsker, at hele verden skal bede for flygtningene. Jeg ønsker, at verden kan forstå sandheden af, hvad der sker i Burma – at tingene ikke er forbedrede i Burma og at vi stadig sidder fast i flygtningelejrene.”

- En karenflygtning i Mae La lejr

MERE END DEL GGELSE

LIDELSE OG UDHOLDENHED
BLANDT ROHINGYAERNE

Lidelserne hos Rohingyafolket i 2017 er helt ufattelige. Brutaliteten i den enkelte historie er svær at forstå, men efter man hører den ene efter den anden, bliver de også sørgeligt repetitive. Masser af mennesker er blevet fordrevet fra deres landsbyer i Burma, smidt ind i flygtningelejre i Bangladesh og venter nu en ukendt skæbne. Ingen er vores evne til at forstå hvordan én person lider overvældet af den størrelsesorden lidelserne finder sted.

Undertrykkelsen af Rohingyafolket har været igangværende i flere år, men d. 25. august 2017, da titusinder af flygtende mennesker blev til hundredetusinder, blev det et problem som verden ikke længere kunne ignorere. Fordrivelse på dette niveau, som sker så hurtigt, var en ekstraordinær begivenhed. Den burmesiske hær gennemførte en nærudryddelse af rohingyaerne fra Burma med utrolig effekt, idet over 600.000 mennesker flygtede fra deres hjem i løbet af blot tre måneder. Det antal ville senere løbe op i 720.000 da mennesker blev ved med at flygte.

Historierne fra flygtningene maler et klart billede: den burmesiske hær omringede landsbyer, skød mennesker i flæng, dræbte mennesker når de prøvede at flygte og forfulgte dem til nabolandet Bangladesh. Derefter brændte soldaterne landsbyerne til grunden. Igen og igen. Satellitbilleder af brændte landsbyer bekræfter dette.

Et ensomt træ, der står i én af lejrene. De fleste træer blev fældet til brænde og for at gøre plads til flere flygtninge.

Satellitbilleder, der viser før og efter angrebene af den burmesiske regering i Naribill landsby i den nordlige Arakanstat. Til venstre, taget i januar 2017, ses en cirkel omkring en moské. Til højre, taget i april 2018, er det kun moskéen man kan se i de forkullede efterladenskaber af landsbyen.
Billeder fra Google Earth.

Efterfølgende er det let nok at tænke, at det er for sent at gøre noget. At tro at det, ligesom kræft, har udviklet sig for meget til at kunne behandles og at vi blot kan se på i fortvivlelse, til en langsom og smertefuld slutning. Når man ser på de snart et år gamle flygtningelejre i Bangladesh, der strækker sig så langt øjet rækker, er det let at føle en snigende opgivelse og håbløshed.

Fem unge rohingyamænd har ikke givet op. De er først lige begyndt. Med blot 10 dages træning i hjælpearbejde under deres bælte, har de nu få færdigheder og en sikker beslutsomhed om aldrig at give op. På deres første hjælpemission brugte de flere uger på at finde en vej tilbage til Burma.

De ønskede at se de ar som den burmesiske hær havde efterladt på deres hjem og at fortælle resten af verden hvordan disse ar ser ud. De ønskede at hjælpe dem der endnu var derovre. Mest af alt ønskede de at sige, ”dette er vores hjem. I kan ødelægge vores huse, dræbe vores folk, udhungre os og forfølge os

– men I kan ikke stoppe os fra at kræve vores hjem og fra at elske og tjene vores folk.”

Og det gjorde de. De sneg sig over grænsen midt om natten for at undgå patruljer. De vandrede i flere timer i mørket midt i monsunregnen. De gemte sig i junglen og sneg sig ud for at tage billeder og finde GPS-punkter af landsbyer som var blevet ødelagt af den burmesiske hær, selvom der var soldater der fortsat kontrollerede og patruljerede disse områder. Og de vendte sikkert hjem med disse informationer, så de kunne vise dem resten af verden.

Verden er begyndt at vide, hvad der sker. FN har kategoriseret den burmesiske hærs handlingerne som et folkedrab og anbefaler, at de ansvarlige generaler af denne operation skal dømmes i Den Internationale Straffedomstol. Disse er positive skridt, men sandheden er, at vi har forpasset vores chance for at gibe ind før det skete. Og, ligesom at bruge et plaster på en kræftknude vi ikke fangede i tide, føles disse skridt for små og for sent.

Rohingyabørn, der leger på hustage i en flygtningelejr.

Men disse unge mænd tror ikke, at det er for sent. De ønsker ikke at stå tilbage og ikke gøre noget. De planlægger at tage tilbage igen. De føler, at der stadig er meget der skal gøres. Der er endnu Rohingyafolk derovre der har brug for hjælp. Disse unge mænd ønsker at tage afsted og give dem hjælp og de kender andre der også gerne vil hjælpe. De ved at de er små – men det er sådan en bevægelse spredt sig: små handlinger i kærlighed, små glimt af håb, en viden om at de ikke er glemt, og at Gud har en plan for dem.

Så måske er kraft ikke det bedste billede; måske er ild bedre. En steppebrand kan rase gennem en skov, hvis den ikke bliver fanget i tide. Hvis den bliver ignoreret fra begyndelsen, vil den snart vokse sig for stor til at kunne blive kontrolleret. Den vil efterlade store sorte huller – sorte træer, sort jord, et tilsyneladende livløst landskab. Men det ord ‘tilsyneladende’ er vigtigt – for det er alt, hvad det er. Frø der indeholder liv er begravet dybt og de undslipper ofte ilden og livet vil vende tilbage. Vi ser disse frø

i disse unge mænd. Deres jord er blevet brændt – bogstavelig talt – men der er liv endnu. Måske er det begravet, men det er nok til ikke at fortvivle.

I 2018 lavede den bangladeshiske og den burmesiske regering flere aftaler omkring hjemsendelse af flygtninge uden input fra hverken flygtningeorganisationer eller internationale hjælpe- og rettighedsgrupper. I oktober sendte den burmesiske regering en liste med 2.000 mennesker for indledende hjemsendelse og en dato til at begynde dette var blevet sat. De på listen gemte sig og den planlagte hjemsendelse mislykkedes.

De fleste rohingyaer ønsker blot at vende tilbage til deres hjem og leve deres liv i fred. Alligevel, indtil de får mulighed for statsborgerskab, garanteret deres sikkerhed og en genoprettelse af deres ødelagte hjem, vil de hellere bo i flygtningelejrene end at tage tilbage til Burma, hvor regeringen fortsat nægter at have begået noget ulovligt eller forkert.

Bidraget af Free Burma Rangers

FRIHED!

Frihed! Jeg kan huske, at jeg sad i en biograf tilbage i 1995 og så *Braveheart* og græd ukontrollerbart, da jeg hørte William Wallace (spillet af Mel Gibson) råbe det ord lige inden han døde.

I sidste måned blev jeg igen bragt til tårer af et lidenskabeligt råb for frihed. Denne gang var det ikke en film og det var ikke en fortid. Det var ægte og det var i nutiden. Det var et råb fra en ung mand (jeg vil kalde ham Jay for at beskytte hans identitet), der i løbet af de sidste seks år er blevet frataget sine basale menneskerettigheder: ingen rettighed til at få statsborgerskab, ingen muligheder for en uddannelse, på trods af at han har betalt de beløb han skal samt bestået sine eksaminer, ingen adgang til sundhedspleje og intet permanent hjem.

Han er fra en rohingyalandsby uden for byen Sittwe i Rakhinstaten, Myanmar. Jeg var sammen med et Partners-hold, der overså uddelingen af ris til familier, der siden 2012 har været ude af stand til at forlade deres landsbyer for at få adgang til arbejde, skole og sundhedspleje. Da volden brød ud i 2012, var de fleste rohingyaer der havde boet i og rundt om Sittwe i flere generationer tvunget til at flygte. Med deres hjem og moskéer brændt ned til grundsten, blev de stuvet ind i koncentrationslejre udenfor byen. De er nu afhængige af hjælp fra FN for at kunne overleve. Andre var ikke jaget fra deres landsbyer på det tidspunkt og bor fortsat i deres oprindelige hjem. Deres situation er næsten værre, fordi at de, selvom de stadig er i deres hjem,

ikke har frihed til at bevæge sig uden for landsbyen – og de har ikke adgang til den hjælp, der bliver givet til dem i lejrene.

Jay har frygtløst hjulpet Partners med at uddele ris og andre basale madvarer til sine medmennesker i Rohingyastaten. Mit hjerte brød sammen da Jay fortalte os, ”vi er taknemmelige for jeres hjem, men vi ønsker ikke at skulle modtage denne ris – det eneste vi ønsker er frihed.” Det virkede så uretfærdigt, at de mest basale menneskerettigheder er blevet nægtet til så mange mennesker blot fordi de er anderledes. Disse utroligt modstandsdygtige og gæstfrie mennesker er meget taknemmelige for den hjælp som Partners konstant har givet dem gennem årene. Fordi de får givet en regulær mængde ris, hvilket er det primære grundlag for deres kost, kan de bruge hvilken anden lille indkomst de får, på andre essentielle ting. Men alt de ønsker, alt de har brug for, er frihed.

Den dag lovede vi vores venner, at vi fortsat ville fortælle deres historier og være fortalere for deres sag hos vores respektive regeringer. Så, selvom jeg siger en stor tak til jer der har bidraget til at vi kan give ris til nogle rohingyafællesskaber, er dette blot en midlertidig løsning. Hvad de virkelig ønsker er frihed. Hvad de har brug for er frihed. Jeg opmuntrer jer også til at gøre noget for at tale deres sag for frihed – skriv breve til jeres politikere, del deres historier på de sociale medier og, hvis du er én som beder, bed.

Bidraget af Partners Relief and Development

KAN DU HUSKE MIG?

16 ÅR SENERE, EN GENFORENING – OG SÅ PÅ FLUGT IGEN

”Vi arbejdede i vores marker og høstede ris. Pludselige hørte jeg skud. Jeg kiggede op og så burmesiske soldater, der skød mod os fra kanten af junglen 30-40 meter væk. Onkel Ray Bee Wah blev skudt mange gange og faldt død om; min kusine Naw Ler Per blev skudt i armen og blødte; min bror Saw She Nay Htoo blev skudt i halsen og vores ven Saw Ti To blev også skudt. Jeg blev skudt i maven og faldt. Skuddene var intense og så begyndte soldaterne at bevæge sig hen imod os. En eller anden hjalp mig op at stå og vi løb for vores liv. Skud fløj forbi os og vi troede vi skulle dø. Vi blev ved med at løbe, for de burmesiske soldater fortsatte med at skyde. Vi slap væk fra dem og den aften vandrede vi til et skjulested. Da vi ankom, tog andre landsbyboere samt karenmedicinere sig af os. Jeg var otte år gammel.”

Det var januar 2018 og Naw Moo Day Wah genfortalte om et angreb fra den burmesiske hær i oktober 2002 nær Ler Mu Plaw landsby i den nordlige Karenstat. Den dag havde tropper brændt landsbyboernes hjem, dræbt hendes onkel og såret fire, inklusiv hende selv og to andre børn.

Jeg hørte første gang om hende i november 2002, to uger efter at hun var blevet skudt. Jeg var hjemme og modtog et billede fra en karenmediciner, der

havde behandlet Naw Moo Day Wah og de andre. Det var et billede, hvor hun lå bevidstløs på en bambusmåtte. Beskrivelsen til billedet læste, ”Bed venligst for denne pige. Hun er otte år gammel og er blevet skudt i maven af den burmesiske hær. Hun er i koma og vi prøver at holde hende i live.”

Jeg så på den lille pige på billedet og følte at min brystkasse strammmede op og jeg begyndte at græde. Jeg bad Gud om at redde hende på en eller anden måde, men jeg følte mig hjælpeløs. Hvordan kunne hun overleve i junglen uden chance for den komplicerede operation som hun havde brug for? Jeg bad for hende og idet jeg forberedte den kommende mission, følte jeg mig meget trist til mode.

Over en måned senere, midt under en hjælpemission, kom vores team til det område, hvor Naw Moo Day Wah var blevet skudt. Samlingen af bambushytter, der tjente som en jungleklinik for disse fordrevne mennesker, var to ugers vandring fra grænsen. Jeg havde ikke hørt mere om hende og gik ud fra, at hun var død. Da jeg mødte den mediciner der havde sendt billedet, takkede jeg ham for alt han gjorde og for at have sendt mig det billede. Jeg bad ham om at vise mig Naw Moo Day Wahs grav.

Fra top til bund: Naw Moo Day Wah der viser, hvor den burmesiske hær skød hende; røntgenbilledet, der viser kuglen; Naw Moo Day Wah (til venstre) med sin kusine og deres babyer i 2018.

"Grav?" Spurgte han. "Der er ingen grav. Naw Moo Day Wah er i live. Hun vågnede op fra sit koma efter otte dage og med Guds hjælp har vi hjulpet hende tilbage til livet. Kuglen er stadig inde i hende, men hun er i live. Vil du gerne se hende?"

"Ja!" sagde jeg med begejstring. Få minutter senere kom Naw Moo Day Wah og hendes kusine Naw Ler Per, som var blevet skudt samtidig, over til os. Jeg faldt på knæ og takkede Gud for, at de var i live. Jeg fortalte dem, at jeg havde set hendes billede og bedt, men at jeg troede, at der ikke var noget håb. Jeg takkede Gud og medicinerne og fortalte Naw Moo Day Wah og Naw Ler Per, at vi ville hjælpe. En kugle var stadig indeni Naw Moo Day Wah og Naw Ler Pers arm skulle opereres.

Efter hjælpemissionen var gennemført, bragte vi de to piger med os ud af Burma. Naw Ler Pers operation var succesfuld og hun genvandt følingen i sin arm, men et røntgenbillede viste, at kuglen i Naw Moo Day Wah havde gået igennem hendes lever og var i klemme tæt på hendes rygsøjle. En operation for at få den fjernet var for farlig. Vi bad med hende og spurgte hende, hvordan hun havde det. Hun sagde, "jeg er ok. Kuglen gør ikke så ondt, jeg vil prøve." Vi holdt hende på hospitalet i en måned og hver dag fik hun det bedre. Endelig sagde hun til os, "jeg kan ikke rigtig mærke kuglen længere. Tak. Jeg er klar til at tage hjem." Hun tog hjem og vi så hende ikke igen.

16 år senere, i 2018, var vi igen på hjælpemission i det område, hvor Naw Moo Day Wah var blevet skudt. Landsbyboere var endelig begyndt at vende tilbage til deres hjem. Karenene havde underskrevet en betinget våbenhvileaftale med den burmesiske hær og kampene burde nu være ovre. De hjemvendte landsbyboere var dog stadig nervøse og havde flyttet deres

Antallet af IDPere fra dette specifikke offensiv, voksede efterhånden til over 2.000. Forhandlingerne ledte til at offensiverne blev stoppet før karenerne blev presset til en blodig krig. Alligevel er det tydeligt, at landsbyboernes bekymringer er velbegrundede: den burmesiske hærs hjerter har ikke ændret sig. Bed venligst for at hjerterne hos den burmesiske hær og dens ledere må ændres. Indtil da, vil beskudte og flygtende børn fortsætte med at vokse op til at blive beskudte og flygtende forældre idet cyklussen af vold fortsætter.

nye hjem hen bag et bjerg, hvor de burmesiske soldater ikke kunne se dem fra deres lejre på bakketoppene ovenfor. ”Den burmesiske hær jagede os herfra for mange år siden og brændte vores landsbyer og nu forsøger vi at genetablere dem. Men vi er ikke sikre på, at våbenhvilen vil holde stik og der har været for mange angreb fra den burmesiske hær i løbet af de seneste to måneder. Men dette er vores land og vi vil fortsat forsøge at genopbygge vores hjem og bede om, at Gud må beskytte os fra angrebene fra den burmesiske hær.”

En kvinde der bar på et barn, vandrede op til hvor vi havde slæt lejr og sagde, ”kan I huske mig? Jeg er Naw Moo Day Wah, den lille pige I hjalp. Jeg er nu gift og dette er min baby.” Vi samledes rundt om hende i glæde over det mirakel hendes liv og nye familie var. Hun fortalte os, at kuglen stadig var inde i hende og at hun havde mærket den da hun fødte sin baby, men ellers havde hun

det fint. Hendes bror og kusine kom også. De havde alle helet deres sår. Naw Moo Day Wah talte for dem alle og sagde, ”dette er vores land og med Guds hjælp vil vi blive. Vi har brug for hjælp, men vi ønsker at blive.”

Det møde fandt sted d. 8. januar 2018. Den 5. marts, under to måneder senere, invaderede den burmesiske hær igen Ler Mu Plaw landsby. Naw Moo Day Wah og hendes familie, sammen med 1.700 andre landsbyboere fra det område, var igen tvunget til at flygte. Denne gang havde hun en baby med sig. Den 5. april, mens den burmesiske hær fortsatte sin aggression, blev en karensk menneskerettighedskæmper, Saw O Moo, skudt og dræbt. De burmesiske soldater havde ligget i baghold over en kilometer inde i det område, der ellers var blevet godkendt til at kunne rejse i fred under våbenhvilen.

Skrevet af David Eubank

MERE END SYN

AT GIVE MERE END ØJENBEHANDLING I KARENSTATEN

Det er sent på eftermiddagen under en brændende sol i Karenstaten. En karenmediciner ved navn Nay Hser strækker sin krop efter at have færdiggjort sin sidste operation for dagen. Denne operation fuldender 16 operationer i dag.

Uden for operationsrummet står endnu omkring 50 patienter og familiemedlemmer. De er kommet fra forskellige steder i Karenstatens Doo Pla Ya distrikt efter at have hørt, at den karenske samt den udenlandske læge vil være tilbage i klinikken i en uge. Uanset om de har vandret i flere timer via fod, kørt på motorcykler over svært terræn eller kommet ind med en gruppe på en traktor eller en trailer, også kendt som en "jernbuffalo", kommer de alle sammen af samme grund – for at modtage gratis øjenbehandling.

I løbet af en hvilken som helst kliniksession, kan Nay Hser og hans hold se op mod 300 patienter og gennemføre over 100 operationer. Han rejser med en eller to assistenter og bruger året på at lede klinikker i alle syv distrikter i Karenstaten. I slutningen af året regner de med at have behandlet 1.000 patienter. Dette antal inkluderer ikke patienter, der ikke har brug for operationer.

Mellem eksaminationer og operationer vil yngre medicinere tage sig af klinikvens behov, såsom at sterilisere redskaber, udføre øjeneksaminationer samt tage sig af patienter, grine med dem, fortælle vittigheder, svare på spørgsmål og lette deres bekymringer om deres tilstande.

Ovenfor: Nay Hser giver instruktioner til 16 patienter efter fuldførte operationer, der blev opereret for grå stær dagen før. Forrige side: Efter at forbindingerne kommer af, modtager de kirurgiske patienter et nyt par solbriller til at hjælpe med deres helingsforløb. De vil bruge en eller to dage mere på klinikken før de vender tilbage til deres hjem.

Behovet strækker sig fra basale øjeneksaminationer for læsebriller til mere komplicerede sager som øjenfjernelser eller operationer for grå stær eller skelende øjne. I Burma er den medicinske behandling ofte kun fundet i det centrale Burma, hvor det er dyrt og ofte foregår på burmesisk og ikke de etniske sprog. For karenerne er medicinsk behandling derfor svær at finde. Nogle søger behandling i det centrale Burma, men det fører ofte til flere komplikationer.

For én patient, en tyve år gammel kvinde ved navn Naw Wah Gay, var dette ikke første gang hun søgte medicinsk behandling for sine øjne. Fem år inden hun så Naw Hser og hans team, havde hun søgt hjælp hos en burmesisk læge i Yangon for sine skelende øjne. Den læge havde udført en operation, men hendes øjne blev værre af de efterfølgende komplikationer.

I løbet af de indledende eksaminationer med en besøgende læge fra Amerika og det karenske personale, begyndte Naw Wah Gay at græde. "Jeg var bange for at

komme her, for at jeg skulle blive blind og bekymret for, om denne læge kunne reparere mine øjne," delte hun senere. Hendes bekymring kunne ses i hendes alvorlige ansigt før og efter operationen. Men hendes ansigtsudtryk ændrede sig til et smil da hun så resultatet den efterfølgende dag. "Jeg føler mig smuk", svarede hun, da hun blev spurgt om hvordan hun havde det.

En anden patient, 18 år gammel Dah Ler, havde ventet hele sit liv på denne mulighed og kom sammen med sin far, en patient til grå stær året før, der havde opmuntret ham til at tage afsted. En kylling havde hakket Dah Lers øje ud da han blot var et år gammel, og han havde modtaget behandling i Mae Sot, Thailand, året efter. Protesen i hans øjenhule faldt ud og Dah Ler levede derfor de efterfølgende 16 år uden et øje eller noget til at beskytte det. Han ankom til klinikken med langt hår, der dækkede hans manglende øje. I løbet af ugen rensede og forberedte Nay Hser og holdet øjenhullet, hvorefter de dækkede det med et kunstigt øje før Dah Ler vendte

hjem.

Fem måneder senere kom Dah Ler tilbage til klinikken til en efterfølgende aftale. Denne gang gik han ind med en ny hårfrisure og et stort smil og havde ikke længere brug for at dække sit øje. "Jeg kan godt lide mit nye øje. Jeg har et bedre liv nu," sagde han.

Andre patienter, som 40 år gamle Naw Pu, havde været der før. Hun kom første gang i 2017 for en operation for grå stær og vendte nu tilbage for en operation på sit andet øje. Ligesom de fleste patienter som kommer, havde Naw Pu hørt om klinikken via mund til mund: Eliya havde fortalt dem om den. Eliya er en karensk mediciner, som har etableret flere klinikker langs grænsen og som ofte tager på missioner ind i junglen for at behandle patienter der.

"Alle kender Eliya," sagde hun. "Vi

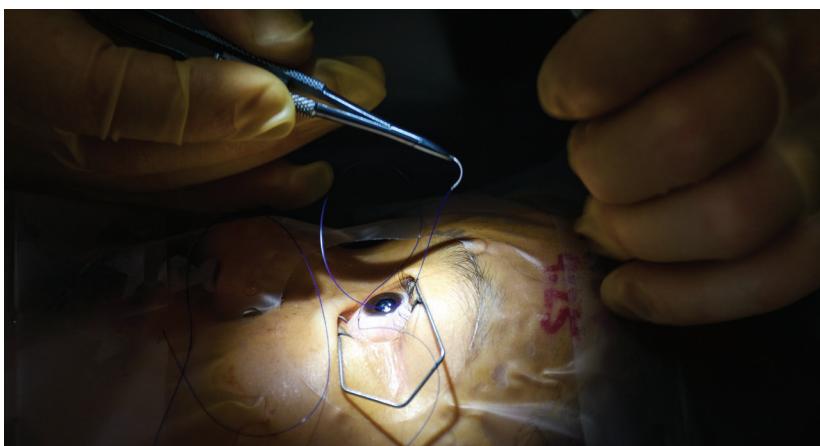
stoler på ham og elsker ham. Jeg er glad og taknemmelig for Eliyas klinik og for lægerne."

Han og Nay Hser er blot to eksempler på karener, som har forpligtet sig til at hjælpe deres eget folk hvordan de end kan.

Mens konflikten i Burma, der blokerer udvikling og meget tiltrængt hjælp, fortsætter, bliver medicinere som disse endnu vigtigere i at hjælpe menneskene i Karenstaten. Udo over medicinsk hjælp, skaber de håb om vækst og nye muligheder i Karenstaten.

Bed gerne for medicinere som Nay Hser og Eliya mens de arbejder i Karenstaten. Bed for, at flere klinikker og mere infrastruktur kan blive bygget. Bed også for, at flere medicinere og sundhedshjælpere vil blive trænet til at tjene.

Contributed by Burma Vision

Dr. Robert Arnold, en besøgende øjenlæge fra Alaska, viser Naw Wah Gay billede efter hendes operation. Det første viser resultatet af hendes succesfulde operation, der rettede op på hendes skelende øje. Dr. Rob grundlagde Burma Vision, der giver øje- og ørebehandling i Karenstaten.

I ydre områder og med begrænset personale, modtager karenske patienter nerveblokader før operationer, men er ellers vågne og skal ligge fuldstændig stille under processen. Her modtager en patient suturer til at hjælpe med at holde øjeæblet til siden under operationen.

AT BEDE SOM FØR EN FAR'S PERSPEKTIV

NO FBR PH

LDRE

Jeg har kommet i Kachinstaten siden 2011, kort tid efter den 17 år lange våbenhvile brød sammen. Men i løbet af en mission sidste år, så jeg de internt fordrevne menesker (IDP'ere) og situationen gennem nye briller – som en nybagt forælder.

I 2017 fødte min kone en smuk babydreng, og beskyttende og faderlige følelser som jeg aldrig troede jeg havde, kom frem i mig når jeg så på min nyfødte søn.

I februar 2018 rejste vi som familie til Kachinstaten for at udføre en hjælpemission. Vi besøgte flere forskellige IDP-lejre, hvor FBR-teams ledte børnene i Good Life Club programmer og hvor vores medicinere behandlede hundredvis af patienter. Da jeg så på børnene i 1. og 2. klasse indså jeg, at de havde været samme alder som min søn var nu, da de første gang var tvunget til at flygte fra den burmesiske hær.

Som en forælder slog det mig på en ny måde, når jeg så på disse små børn i lejren. Jeg begyndte at forstå frygten som forældrene måtte have ved at vide at den burmesiske hær, fra deres forter på bjergtoppene, kunne bombe dem når som helst; at vide at denne samme hær ville være en hindring i at få hjælp hvis deres barn bliver syg.

Kachins Uafhængighedsorganisation (KIO) har hjulpet med at give sikre bosteder og mad, men IDP'erne må alligevel udholde flere trængsler og farer end før den burmesiske hær begyndte at angribe.

Jeg følte pludselig sårbarheden af vores

lille baby – og jeg følte en vrede mod den burmesiske hær for den måde hvorpå de angriber familier over hele Burma. Denne samme hær har angrebet Karenfolket i næsten 70 år. Denne samme hær har angrebet Kachin i løbet af de sidste syv år med kampfly, bomber, maskinpistoler, voldtægt, tortur samt brugen af civile som minestrygere. Og denne samme hær bliver betalt af den burmesiske centrale regering. Det er alt sammen den samme hær.

Jeg føler vrede over, at hæren ikke har ændret sig i løbet af de 20 år, hvor FBR har arbejdet i Burma. Den 'demokratisk valgte' regering har ikke stået imod hærens angreb mod sine egne borgere.

Jeg føler frustration, når vestlige regeringer smigrer sig ind hos den burmesiske regering og samtidig ignorerer menneskerettighedskrænkelserne der bliver begået af den burmesiske hærs styrke. Jeg føler vrede når jeg hører, at den nationale våbenhvile aftale inkluderer nedrustning, hvilket betyder at de etniske civile ikke vil have nogle midler til at forsvere sig selv mod hæren.

I IDP-lejret Sha It Yang, hvor temperaturen bevæger sig lige over frysepunktet, forsøger vi at holde vores fem måneder gamle søn varm mens vi sover på gulvet i et IDP-bosted. Disse forældre må gøre det samme for deres børn hver eneste nat og håbe, at deres børn ikke bliver syge og at de ikke må være nødt til at flygte igen.

Jeg beder om, at den burmesiske hær må stoppe sine angreb, at IDP'erne må være i sikkerhed, at de må være varme og blive velernærede og at vi alle må have kærlighed og tilgivelse i vores hjerter – selv mod vores fjender.

Skrevet af Jesse Cusic fra Free Burma Rangers

En Kachinmor med sine børn, der spiser i Kachinstaten.

EN MØRS PERSPEKTIV

Som en nybagt mor, er jeg pludselig blevet kastet ind i en verden med nye tanker og følelser. Mens jeg bruger tid med familier i konfliktzoner, ser jeg ting fra en ny vinkel.

Min mand og jeg hjælper med at træne hjælpeteams i Burma, og siden vores datters fødsel for et år siden, har vi bedt om, hvor vi skulle tage hende med, mens vi fortsætter vores arbejde. Hvis der før i tiden ikke var nok mad at spise eller hvis vi ikke havde et myggenet, klarede vi os. Men med en baby har vi nået et nyt niveau af sårbarhed.

Jeg har opnået et nyt niveau af respekt for mødre, der er tvunget til at flygte fra den burmesiske hær; i frygt for deres liv og deres fremtid, men også

med den samme bekymring for deres børn som jeg har. De er stærke og modige, de bærer deres børn og hvad de kan fra deres hjem på deres rygge, når de flygter mod sikkerhed. Jeg ser med nye øjne den frygt de må bære, når de forsøger at tage sig af deres børn i et ustabilt og ukendt miljø. Hvilken byrde det må være at bære oven i det almindelige arbejde det er blot at holde en baby i live.

Mødre: jeg ønsker at opmuntre især jer til at stoppe lige nu og bede. I forstår, hvad disse mødre må gennemgå. I forstår, hvor hårdt det kan være at opfostre børn, selv under de bedste vilkår. Bed for sejr over frygten, for sikkerhed i midten af kaos og hjælp hvor der er brug for det.

Skrevet af Aimee W. fra Free Burma Rangers

EN TRO UDOVER RELIGION

I slutningen af Free Burma Rangers' årlige træningslejr, bad 12 rangere om at blive døbt. En af dem, Saw Joseph, var født ind i en kristen familie, men var aldrig blevet døbt fordi, som han sagde, "Jeg tvivlede på Gud." Her er flere af hans erfaringer i at finde sandheden og Gud samt om hans beslutning til at blive døbt:

"I feel more satisfied in my life to be a Christian. In Karen State we have 'religion' – Jeg føler mig mere tilfreds i mit liv som kristen. I Karenstaten har vi 'religion'-kristne. Hvis din landsby eller dine forældre er kristne, er du automatisk en kristen. Før i tiden var jeg en 'religion'-kristen, men jeg søgte stadig efter Gud. Folk troede, at jeg var en kristen og spurgte mig, hvorfor jeg endnu ikke var døbt. Jeg søgte stadig efter sandheden.

Der er så mange problemer i verden og vi spørger ofte Gud om hjælp, men modtager den ikke. Jeg overvejede, hvorfor kristne led mere end andre (hvis de fulgte Gud). Jeg indså, at Gud skabte verden, men at ondskab og Satan arbejder i verden. Hvis du elsker Gud, så er Satan din fjende og vil forsøge at snyde dig. Nogle gange ønsker Gud at vise os, at vi har brug for ham og derfor tester han vores tro.

Lidt efter lidt begyndte jeg at føle forskellen mellem en religiøs kristen og en ægte kristen. Jeg begyndte at stole på, at Gud er sandhed og at Jesus er Gud. Jeg ønskede ikke at være en 'religion'-kristen. Min tro er min egen. Alt hvad jeg gør og min krop tilhører nu Gud. Hver gang jeg gør noget nu, ved Gud det allerede. Jeg føler mig mere sikker og kan gøre bedre ting.

Bed gerne om, at jeg vil kunne lytte bedre til Gud og følge ham. Bed for dem der bliver døbt, at de i sandhed må finde Gud og ikke bliver døbt af 'religiøse' grunde. Mange mennesker vil blive døbt fordi de er blevet ældre eller fordi de ønsker at blive gift med en kristen partner. Bed for, at de ikke må gøre det af religiøse grunde, men af hjertet. Hvis mennesker bliver døbt, bør det ske i deres hjerter og ikke en beslutning de tager fordi de føler sig pressede."